

**Pohod Svetog Oca Španjolskoj
Barcelona, Bazilika Svete obitelji**

**10. lipnja 2026.
Euharistijsko slavlje**

Homilija

Jahve, Gospode naš, divno je ime tvoje po svoj zemlji! (Ps 8,2.10)

Riječima hvale iz ovoga Psalma, tako ispunjenoga radošću i divljenjem, pozdravljam sve vas, draga braćo i sestre. Izražavam zahvalnost Njihovim Veličanstvima te zahvaljujem kardinalu Juanu Josáu Omelli, nadbiskupu Barcelone, kao i ostaloj braći u biskupskoj službi te svima koji se pridružuju našoj molitvi: svećenicima, đakonima, redovnicima i redovnicama te bogoslovima.

Ove večeri, koja je blagdan za cijeli grad Barcelonu i španjolski narod, a osobito za katalonski narod, upućujem svoj zahvalni pozdrav nacionalnim, regionalnim i lokalnim vlastima, kao i pripadnicima drugih kršćanskih zajednica i drugih religija koji sudjeluju u našem zahvaljivanju.

Danas nas, naime, Bazilika Svete obitelji prima otvarajući svoja vrata poput raširenih ruku kako bi svakoga pozvala ovome oltaru, na slušanje Božje riječi koja nas oblikuje u obitelj koju Gospodin ljubi, hrani svojim vlastitim životom u Euharistiji. Tako se Barcelona, "ciutat comtal" (grofovski grad), i cijela Katalonija okupljaju u ovom hramu, znaku jedinstva i sloge za cijelu Španjolsku, te podižu pogled kako bi susreli lice Boga Oca, koje sjaji u Njegovu Sinu koji je postao čovjekom, Isusu Kristu.

Zahvaljujući Gospodinu na Njegovoj ljubavi prema nama, hvalimo ga za ono što čini u našim životima. Posebno mu zahvaljujemo za ovu izvanrednu baziliku, koju je papa Benedikt XVI. posvetio 2010. godine, podsjetivši da je ona vidljivi znak nevidljivoga Boga, za čiju se slavu uzdižu njezini tornjevi (usp. *Homilija prigodom posvete*, 7. studenoga 2010.). U kontinuitetu s molitvom svojega prethodnika, za koji trenutak blagoslovit ću najviši toranj, onaj posvećen Isusu Kristu.

Ova je crkva jedinstvena građevina, sastavljena od mnogo kamenja. Dom koji tijekom godina neprestano raste prema istome naumu. Svi smo mi živo kamenje ovoga djela, kojemu je Krist temelj i vrhunac, početak i svršetak. Mnogo više od spomenika, Bazilika Svete obitelji i danas je gradilište koje nas podsjeća da je kršćanski život uvijek put, jer je riječ o naumu koji Bog privodi dovršenju.

Međutim, mi ne prebivamo u nedovršenom djelu, nego u hramu koji se još gradi. Njegova nesavršenost nije mana, jer svjedoči o želji; ne znači nedostatak, nego izražava obećanje koje želimo dosljedno poštovati. Naša zahvalnost tako postaje zauzetost dok surađujemo u Božjem naumu, odnosno u izgradnji na koju nas sam Bog poziva. Budući da smo hram Duha Svetoga (usp. 1 Kor 6,16.19), ovo se djelo podudara s našim životom, koji Bog zamišlja kao remek-djelo što ga trebamo ostvariti zajedno s Njime (1 Kor 3,9).

U tom smislu čuvajmo u srcu riječ koju je Gospodin uputio kralju Davidu: “Zar ćeš mi ti sagraditi kuću da u njoj prebivam?” (2 Sam 7,5). Naprotiv, Gospodin ti navješćuje da će On tebi “podići dom” (r. 11). Ovom objavom Sveto pismo nas uči da nismo mi ti koji Bogu dajemo mjesto, kao da je On tek jedan element među drugima ili dio nečega većega od sebe. Naprotiv, Bog je taj koji daje mjesto nama, a mjesto koje nam daruje Njegovo je vlastito Srce: mjesto Sina za nas koji smo bili stranci; mjesto Ljubljenoga za nas koji smo grješnici.

Ta se Njegova volja ostvaruje po Isusu. Tada možemo razumjeti smisao onoga što smo čuli u Evanđelju, kada Gospodin kaže farizejima: “Ako ne povjerujete da Ja jesam, umrijet ćete u grijesima svojim.” (Iv 8,24). To su snažne riječi, ali nipošto prijetnja ili ucjena. One su poziv na spasenje, odnosno poziv na slobodu koji nam upućuje Krist, želeći nam konačno i vječno dobro. Pred prijetnjom zla Gospodin je uvijek s nama, uvijek za nas. “Ja Jesam” – to je presveto ime koje je Bog objavio Mojsiju iz gorućega grma, otkrivajući svoju neuništivu vjernost. Postavši čovjekom, On za nas postaje Emanuel, izvor milosti i oprostjenja, spasenja i novoga života. Predraga braćo i sestre, ne možemo vjerovati u Isusa i ratovati. Ne možemo vjerovati u Isusa i ubijati nevine. Ne možemo vjerovati u Isusa i napustiti one koji trpe, koji plaču, koji bježe od bijede.

Ove se večeri prisjećamo da je Kristov križ, postavljen na vrhu ove bazilike, križ posljednjih koji postaju prvi, grješnika koji postaju svetc i mrtvih koji će uskrsnuti. To svjedoče sva tri pročelja Svete obitelji: u rođenju Prvi postaje posljednji radi nas; svojom nas žrtvom otkupljuje u mucu; a Njegova nam smrt daruje vječni život čineći nas dionicima božanske slave. Promatrajući toranj Isusa Krista, podižimo pogled prema Njemu, jer nam samo On otkriva istinu o Bogu i istinu o nama samima. Gledajući Krista, možemo vidjeti svijet obnovljenim očima: toranj križa tada postaje stijeg ljubavi, jer nas Bog tako ljubi da sredstvo smrti pretvara u znak nade. U Isusovu križu naša vjera doseže svoj vrhunac, kako ispovijeda natpis postavljen u podnožju tornja: “Tu solus Sanctus, Tu solus Dominus, Tu solus Altissimus” (“Ti si jedini Svet, Ti si jedini Gospodin, Ti si jedini Svevišnji”). Taj križ sjaji danju, odražavajući sunčevu svjetlost, a sjaji i noću, osvjetljavajući grad poput svjetionika otvorenog prema Sredozemlju.

Da, Kristovo svjetlo svijetli u tami, premda ga tama nije obuzela (usp. Iv 1,5.11). No, to odbacivanje ne umanjuje Božju ljubav. “Kad uzdignete Sina Čovječjega,” kaže Gospodin, “tada ćete upoznati

da Ja jesam i da sâm od sebe ne činim ništa, nego da onako zborim kako me naučio Otac.” (Iv 8,28). Potrebno je proći kroz muku Raspetoga da bi nas obasjala slava Uskrsloga. Otac, naime, od vječnosti uči darivati život, a Sin, koji ga prima od Oca, snagom Duha Svetoga taj život daruje svima. Zato je Križ svijetli znak Njegove ljubavi. Kad je Krist uzdignut, Njegova veličanstvena ljudskost sjaji punim sjajem, a naša djela proslavljaju Boga. To su djela vjere, a među njima se umjetnost ističe na poseban način.

Upravo vjera daje oblik kamenju i smisao građevini u kojoj smo zajedno okupljeni. U svojoj molitvi stoga otkrivamo izvorni odnos svega stvorenoga s Bogom, Stvoriteljem neba i zemlje: On je Umjetnik koji je u svemir utisnuo svoj sjaj. Stvoren na Njegovu sliku, čovjek na Božje djelo odgovara vlastitim stvaralaštvom; tako umjetnik svoj dar pretvara u hvalu, a kreativnost u svjedočanstvo samoga Stvoritelja. Kao arhitekt gorljive vjere, časni sluga Božji Antoni Gaudí osmislio je ove prostore želeći pripovijedati otajstva Gospodinova života. Tako nam je ponudio duhovno hodočašće koje vodi susretu s Kristom, rođenim, umrlim i uskrsnim za nas. Zajedno s Gaudíjem, obilježavajući stotu obljetnicu njegove smrti, večeras se spominjemo i zahvaljujemo svim promicateljima i dobročiniteljima, umjetnicima i radnicima koji surađuju u izgradnji arhitektonskog remek-djela koje je ujedno i rječita kateheza satkana od kamena, boja i svjetla. U svojoj mudrosti Crkva tako obnavlja “Biblia pauperum” (Bibliju siromašnih) drevnih katedrala, koje su same po sebi iznimno bogate poruke evangelizacije. U ovom hramu slika još jasnije postaje vidljivo kako su umjetnost i ljepota uzvišeni putovi navještaja Evanđelja.

Draga braćo i sestre, neka nas ljepota ovoga hrama potakne da sve više učimo od našega Učitelja i Gospodina umjetnost življenja prema Njegovu Evanđelju. Podižući pogled prema Njemu, raspetome i uskrsnome, zauzmimo se da podignemo lice onih koji leže u prašini (usp. 1 Sam 2,8). Tako ćemo pokazati da je Sveta obitelj najviša crkva na svijetu ne zato da bi prednjačila na svjetovnim ljestvicama, nego da bi vodila korake Božjega naroda koji hodočasti ovom katalonskom zemljom, s križem koji osvjetljuje put poput upaljene svjetiljke u iščekivanju povratka Zaručnika.

Neka je Bog vazda blagoslovljen!